

РЕШЕНИЕ

№ 783

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлиян Киров

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8650** по описа за **2020** година докладвано от съдия Юлиян Киров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 24.07.2020 г. по НАХД № 5301/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 38-13/19.03.2020 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което за нарушение на чл. 53, ал. 7, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 15, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/, на касатора на осн. чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 /пет хиляди/ лева. Твърди се, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание, касаторът представляван от адв. С., моли да се постанови решение, с което да се отмени обжалваният съдебен акт и вместо него се постанови друг, с който да се отмени НП.

Ответникът, не се представлява, в писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за

неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД- С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Със съдебно решение от 24.07.2020 г. по НАХД № 5301/2020 г., СРС е потвърдил НП № 38-13/19.03.2020 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на осн. чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че в хода на производството не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. АУАН и НП са издадени от компетентни по смисъла на закона лица и съдържат необходимите реквизити, както и че не са допуснати съществени процесуални нарушения и същите са в съответствие с материалния закон. Тези изводи изцяло се споделят от касационната инстанция.

Фактите и обстоятелствата са установени правилно от СРС и кореспондират със събраните по делото доказателства. Въз основа на тях, въззивният съд е направил извод, че [фирма] е правилно санкционирано на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП за административно нарушение, което изпълва състава на чл. 53, ал. 7, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗМИП. Съобразно цитираните за нарушени разпоредби, мерките за комплексна проверка на клиентите по чл. 10, т. 1 и 2 се прилагат преди установяването на делови взаимоотношения. Идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност. В тези случаи проверката на събраните идентификационни данни се извършва по реда на чл. 55, ал. 2. Безспорно в случая е, че дружеството е задължено лице по чл. 3, ал. 2, т. 28 от ЗМИП. В процесния случай от доказателствата безспорно се установява, че нарушението на чл. 53, ал. 7, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗМИП е извършено. От данните по преписката се установява, че касаторът, като задължено лице по чл. 4, ал. 3 от ЗМИП, не е идентифицирало клиента В. Д. Н. преди сключване на договора чрез представяне на копие от официален документ за самоличност от лицето.

Както правилно е посочил районният съд, при определяне на наказанието, административнонаказващият орган е наложил наказание в минималния размер на имуществената санкция, предвидена в санкционната норма на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, като е взел предвид тежестта на извършеното нарушение.

Правилно въззивният съд е приел, че не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите засягат обществени отношения, свързани с установяване на мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. В случая липсват обстоятелства, от които да се направи извод, че нарушението, за което дружеството е санкционирано, е с по-ниска степен на обществена опасност в

сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Нарушението е формално, поради което за неговата съставомерност е неотносимо настъпването на конкретен вредоносен резултат, поради което не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

Ето защо, предвид гореизложеното, районният съд е постановил решение, с което правилно е потвърдил НП. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.07.2020 г. по НАХД № 5301/2020 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“, юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.